

*І дід мені частіше каже:
Легкого хліба не бува...
Катерина Омельченко*

Як я орав! Не йшов за плугом — біг.
Немов боявся, що не стане поля.
Не борозну відстоював, а долю,
Криваво прикипівши до чепіг.

Я не вситимим був у тім труді.
Спішив — під лемешем поля розтали.
Пласти землі то чорні, то руді
В моєму серці важко повертались.

Як сіяв я! Голодної пори
Приніс на лан зерна останню мірку.
В холодній хаті все воно погіркло
Під кволими очима дітвори.

Та я змахнув з високої руки —
Позолотіла нива од посіву.
І сонце в тихій радості присіло
Курчатком жовтим на мої рядки.

А як я жав! Довкола світ стояв —
В чеканні укривавсь холодним потом.
О, він молився на мою роботу:
І вірив і не вірив, що то я —

Сухий і чорний — вижив, пережив,
Перестраждав і вистраждав
це літо...

З руки моєї сонце перелите
В ядерне зерня тих багатих жнив.

Так, я прийшов із нелегких років.
Нема мозолів на моїй долоні.
Давно чепіги звикли до руки,
Чепіги... і солодкі, і солоні.

Я вже багач. Мої хліба — он-о,
Поза крайнеба розлилися — повинь!
Мої комори цілорічно повні
Із піснею засипаним зерном.

Я в борозні не вибився зі сну,
На чорну скибу не упав щокою —
Веду машину звичною рукою,
Стрічаю в полі молоду весну.

Але коли заклекотять жнива —
І я вмиваюся солоним потом.
Він — хліб життя — з великої роботи.
Легкого хліба в світі не бува!

1975

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.